

CHƯƠNG

**MỘT CUỐN SÁCH
QUÁ YÊN TĨNH**

Chén Thánh ở Corby!
của Milton Palace với ấn bản bò tũi.

Một ngày tháng Sáu nắng oi ả của năm 1940, Amy đang chơi bên lề đường phía bên phải, đối diện cánh đồng nhà Lindley, nơi có con mương sâu nhất. Mẹ đã cấm chơi ở đó nhưng em lại yêu thích nơi này đến nỗi ngày nào cũng đến. Ở đây, Amy có thể ngắm nghía bọn côn trùng, lắng nghe tiếng ào xào của những sinh vật bé xíu lướt qua các bụi gai, giấu những đồ vật yêu quý của mình hoặc trốn dưới đám lá xanh mượt mỗi khi có tiếng xe hay tiếng người đi bộ đến gần. Vì tất cả những điều ấy, đây là nơi em yêu thích nhất trên thế gian.

Sáng hôm ấy, Amy đang mãi mê quan sát một đàn kiến bận rộn tha thức ăn từ cành này sang cành khác về tổ, thì bất ngờ một cú rung chuyển dưới đất khiến em giật mình bật dậy. Em đưa mắt nhìn ra con đường, chỉ kịp thấy một vệt dài ngoằn ngoèo kéo dài rồi khuất dần vào rìa rừng.

- Chẳng có ai ở đó đâu... - Amy nói to.

Cô bé quay lại tiếp tục nghiên cứu thế giới côn trùng của mình.

Cú rung chuyển lần thứ hai thì không thể chịu nổi. Lần này Amy đứng dậy, lo lắng nhìn hai bên đường. Vẫn chẳng thấy gì cả, cô bé ngược nhìn bầu trời. Tiếng âm âm khiến em nhớ đến lần những chiếc máy bay Luftwaffe¹ từng bay qua khu vực này, trên đường ném bom vào Coventry hay Birmingham.

Tim cô bé đập thành thịch, em sợ những phi đội bay này vì chúng thường khiến bầu trời tối sẫm và làm mẹ em khiếp sợ. Chúng là dấu hiệu của cái chết.

Nhưng không, chẳng có phi đội đáng sợ nào xuất hiện, bầu trời vẫn xanh, không một gợn mây. Tuy nhiên, tiếng âm âm ngày một lớn hơn.

Amy lưỡng lự. Liệu có nên về nhà và tìm nơi trú ẩn không? Mẹ cô bé sẽ biết phải làm gì.

Đang đứng đó do dự, cô bé chợt nhận ra một đám mây màu cam sẫm bốc lên từ rìa khu rừng nhỏ. Có ai đó đang tiến đến. Và, nhìn lượng bụi tung lên dày đặc, hẳn đó phải là một cỗ xe ngựa rất lớn.

Amy vội vàng thụp xuống con mương, nép mình dưới đám lá dày, chọn một vị trí thuận lợi để quan sát. Từ đây, em có thể theo dõi con đường mà không sợ ai phát hiện. Thoạt tiên, cô bé chẳng thể

(1) Tên gọi của không quân Đức trong thời kì Thế chiến thứ hai (1939-1945).

hiểu nổi mắt mình đang nhìn thấy gì: Đó là những cỗ xe do động vật kéo, tổng cộng bốn chiếc, hoàn toàn khác lạ so với bất cứ thứ gì em từng biết. Mấy con vật kéo xe cũng chẳng giống đám ngựa quen thuộc mà em thường thấy. Amy nheo mắt, cố gắng nhìn rõ hơn những bóng dáng mờ ảo phía xa. Chúng di chuyển trong màn sương bụi mịn mù, thỉnh thoảng bị những tia nắng xuyên qua lỗ chỗ.

Chiếc xe dẫn đầu được điều khiển bởi một người phụ nữ với mái tóc dài tựa như mạng nhện, gợi nhớ đến những cỗ xe La Mã trong cuốn sách lịch sử của Amy. Cỗ xe ấy lộng lẫy với nội thất mạ vàng, đặt trên trục hai bánh, được kéo bởi những con ngựa đua lông đen bóng mượt. Hai bên sườn đám ngựa điểm xuyết những chùm lông vũ, khiến Amy thầm tin rằng chúng hẳn là có cánh. Nhưng vẻ ngoài kì lạ của chúng chưa dừng lại ở đó: Phần thân sau của lũ ngựa lại phủ đầy lông dày như lông gà, buộc chúng phải bước đi lạch bạch một cách kì quặc, khác hẳn dáng vẻ oai vệ thường thấy.

- Bọn ngựa gà ư, làm gì có nhĩ... - Amy lẩm bẩm, cố không để trí tưởng tượng lấn át mình.

Ba chiếc xe tiếp theo còn kinh khủng hơn nữa. Chúng to lớn, công kênh, làm bằng gỗ thô chưa chạm khắc, lắp bốn bánh xe đặc, có vẻ được thiết kế

để vận chuyển hàng hóa. Quan trọng nhất, chúng không được kéo mà được đẩy bởi các sinh vật khổng lồ cao to như trái núi. Amy không khỏi rùng mình khi nhìn thấy những con quái vật này.

Cô bé thu mình sâu hơn vào nơi ẩn náu, hối hận vì đã không chạy nhanh về nhà mà ở đây một mình đối mặt với nguy hiểm. Cô không thể rời mắt khỏi ba gã khổng lồ. Chúng cời trần và có vô số cánh tay lẫn bàn tay. Có tới ba mươi, năm mươi, hay có thể cả trăm! Chúng dùng mỗi tay vào một việc: Một số tay thì đẩy xe, một số tay thì khoanh trước bụng trong khi những tay khác thì đang gãi ngứa hoặc đưa thức ăn lên miệng. Mỗi con quái vật có cả tá đầu, trông như một bông hoa quái dị mọc ra trên cơ thể. Thật kinh tởm, Amy cố kìm để không hét lên vì kinh hãi.

Đoàn xe di chuyển nhanh chóng, tiến gần đến chỗ cô bé. Cỗ xe dẫn đầu vừa đến ngang chỗ cô thì bỗng dừng lại.

- Ta thấy mi rồi... - Một giọng khàn khàn vang lên.

Từ trên bệ ngồi, người phụ nữ lái cỗ xe đã kịp thấy chiếc áo sặc sỡ của Amy. Cô bé rụt rè ngẩng đầu và kêu lên sợ hãi khi nhận ra người phụ nữ trên kia chỉ có đầu và thân trên là giống người, phần thân dưới là của một con nhện khổng lồ với tám chân đen lông lá đang bám vào hai bên càng xe.

- Đừng sợ, con bé kia! - Ả quái nhện cố gắng trấn an cô bé. - Ta không muốn hại gì con. Chỉ cần cho ta biết nhà của Oliver Steven ở đâu. Chúng ta chỉ muốn đến thăm ông ấy.

Tưởng như giờ phút cuối cùng của mình đã đến, cô bé lắp bắp một chuỗi từ ngữ vô nghĩa trước khi định thần lại và cố gắng diễn đạt một cách bình thường:

- Là ngôi nhà thứ ba, phía sau nhà của ba mẹ cháu, thưa bà... - Cô bé vừa nói vừa chỉ tay về phía các ngôi nhà.

- Cảm ơn bé yêu! - Ả quái nhện đáp lại và mỉm cười thâm độc. - Con sẽ đứng yên ở đây và không la hét nhé. Ta muốn làm Oliver ngạc nhiên... Ông ấy sẽ rất vui khi được làm quen với ba người khổng lồ Hecatonchire của ta, con có thấy vậy không?

Bà ta đưa tay chỉ vào ba gã khổng lồ sau lưng mình.

- Vì vậy, con hứa là không được la hét nhé, được không? - Ả ta nhấn mạnh.

- Cháu hứa, thưa bà! - Amy rên rỉ, mắt ngấn nước.

Ả quái nhện thở dài, nghiêng đầu hết bên phải rồi tới bên trái:

- Vấn đề với trẻ con là chẳng thể tin tưởng chúng hoàn toàn được. - Ả ta vừa nói vừa bước lại gần một con ngựa đen có cánh. - Ta sẽ giúp con im lặng, cô bé ạ, đừng lo...

Một sợi chỉ màu bông phóng ra từ bụng của mụ quái vật nhện, bay thẳng về phía Amy, nhắm vào miệng em. Chỉ trong tích tắc, mạng nhện đã phủ lấy đôi môi và bịt kín hết miệng em.

Amy mở to mắt, ngờ ngàng và kinh hãi: Em không thể mở miệng, không thể nói được nữa!

- Trông con xinh đẹp và ngoan hơn nhiều rồi đấy! - Ả quái vật nhện xét trước khi vung chiếc roi ngựa lên.

Amy đứng như hóa đá, kinh hoàng nhìn cả đoàn xe rời đi. Chúng dừng lại trước ngôi nhà của ông Steven. Ả quái nhện bước vào sân, theo sau là một trong những gã khổng lồ.

Người ta nghe thấy tiếng hét của một phụ nữ, tiếng súng, rồi đột nhiên im lặng.

Lúc ấy, ngoại trừ mẹ của Amy - người thường vặn radio to đến mức chẳng nghe thấy gì đang xảy ra - tất cả hàng xóm trong khu phố đều đứng lặng trên bậc thềm nhà mình, căng mắt theo dõi tình hình. Thế nhưng, không một ai dám nhúc nhích để giúp đỡ gia đình Steven. Ai nấy đều run sợ trước những gã khổng lồ kinh hoàng ấy.

Một lúc lâu sau, ả quái nhện bước ra khỏi cánh cổng, theo sau vẫn là gã khổng lồ. Gã cầm trong tay một vật màu vàng. Amy nhận ra đó chiếc chén vàng